

ת"פ 32456/03/13 - מדינת ישראל נגד לי פולובינציק - בעניינה בלבד, ציפי חסון

בית משפט השלום בפתח תקווה
ת"פ 32456-03-13 מדינת ישראל נ' פולובינציק ואח'

בפני המאשימה
כבוד השופטת אליאנא דניאלי
מדינת ישראל

נגד
הנאשמות 1. לי פולובינציק - בעניינה בלבד
2. ציפי חסון

גזר דין בעניינה של נאשמת 1 בלבד

רקע

1. הנאשמת הודתה במסגרת הסדר טיעון בעובדות כתב אישום מתוקן בן שנים עשר אישומים, בביצוע שתיים עשרה עבירות של ניהול מקום לשם זנות בניגוד לסעיף 204 בחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "החוק"), ושתיים עשרה עבירות של סרסרות למעשה זנות בניגוד לסעיף 199(א) בחוק.
2. על פי כתב האישום, בסמוך ליום 23.3.09 פתחה הנאשמת יחד עם נאשמת 2 בית בושת בדירה בבניין מגורים בפתח תקווה. הנאשמות ניהלו יחד את בית הבושת, ובין היתר שכרו את הדירה, ערכו סידור עבודה, הדרכו את העובדות במקום, הנחו אותן, וקיבלו חלק משכרן.
- בתום תקופת השכירות חתמה הנאשמת בשמה של נאשמת 2 על הארכת השכירות של בית הבושת למשך שנה נוספת. בהמשך, משנתגלע סכסוך בין הנאשמות הודיעה נאשמת 2 לבעל המקום כי האחריות הינה על הנאשמת בלבד. לפיכך, עשרה מהאירועים בוצעו יחד עם נאשמת 2, ובשני האישומים המאוחרים החזיקה הנאשמת לבדה בבית הבושת, וביצעה את העבירות לבדה.
- במסגרת הסדר הטיעון הוסכם כי בטרם הרשעה יבחן שירות המבחן את שאלת ההרשעה. כן הוסכם כי המאשימה תעתור ל-6 חודשי מאסר אשר במידת האפשר ירוצו בעבודות שירות, וכי ההגנה תהא חופשית בטעוניה.

טיעוני הצדדים לעונש

3. **ב"כ המאשימה** טען כי במעשיה פגעה הנאשמת בערכים חברתיים בדמות אוטונומיות היחיד של הנשים.

אותן סרסרה למעשי זנות, וכי בחרה לעשות רווח קל תוך הפרה בוטה של החוק. נטען כי בכל מקרה של סרסרות וניהול מקום לשם זנות קיים ניצול כלכלי ואישי, וכי ניתן ללמוד על חומרת העבירות ועל הכוונה להוקיען מהחברה גם מהוראות החוק אשר בצידן עונשי מקסימום בני חמש שנות מאסר.

הנאשמת ביצעה את העבירות בעת שהיתה סטודנטית למשפטים, היתה לה שליטה מלאה על ביצוען, ולמעשה קדם תכנון מוקדם, באשר הנאשמות שכרו דירה לשם כך, התקשרו בחוזה, העסיקו עובדות, ועוד.

ב"כ המאשימה טען כי הנאשמת ביצעה את העבירה לשם רווח כספי קל, אשר לא דווח כדין ולא שולם מס בגינו. כן נטענו טענות באשר ליחס שבין 2 הנאשמות, וחלקה היחסי של הנאשמת שבפניי.

עוד נטען, כי אין להתייחס אל הנאשמת כאל נעדרת עבר פלילי, מאחר שהיא שבה לבצע עבירות שוב ושוב אף שנתפסה ונחקרה על ידי המשטרה.

באשר לתסקיר שירות המבחן נטען כי התסקיר שהוגש חסר מאוד וכי מטבע הדברים הוא מתמקד בשיקום הנאשמת ובטובתה בלבד. נטען כי מהתסקיר נלמד כי הנאשמת ממעיטה מאחריה, ומשליכה את עיקר האחריות על נאשמת 2. שירות המבחן הסתפק בהצהרה לאקונית של הנאשמת בדבר נכונות להשתלב בטיפול, והתסקיר אינו מלמד על הסיכוי להישנות ביצוע העבירות מצד הנאשמת.

באשר לשאלת ההרשעה נטען כי המקרה הנדון אינו נמנה על המקרים החריגים בהם מוצדקת הימנעות מהרשעה, כי האינטרס הציבורי מחייב להרשיע בעבירות אלו בשל מהות העבירות, ניצול כבודן, גופן ונפשן של אותן עובדות, מגמת ההחמרה בענישה והצורך להילחם בתופעה. נטען כי הנאשמת ביצעה מספר רב של עבירות, תוך פעילות עבריינית מתוכננת, המשיכה בביצוע העבירות גם לאחר חקירתה במשטרה, וכי די בכל אחד מנימוקים אלו כדי לדחות את בקשת הנאשמת לאי הרשעה. עוד נטען, כי לא הוכח החשש לפגיעה ממשית בסיכוי השיקום.

ב"כ המאשימה טען כי על בית המשפט להכביד בעונשים, לקחת חלק במיגור התופעה וכן ליתן משקל משמעותי להרתעת היחיד והרבים. לפיכך עתר להרשיע את הנאשמת, לאמץ את הרף העליון בהסדר הטיעון ולהשית עליה 6 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות ומאסר על תנאי ארוך ומשמעותי. נטען כי מאחר והעבירות אותן ביצעה הנאשמת טומנות בחובן רווח כספי קל, יש להשית על הנאשמת קנס מכביד ומרתיע, על מנת להבהיר כי ביצוע העבירות אינו משתלם כלכלית.

4. **ב"כ הנאשמת** טען כי מתחם העונש ההולם לביצוע העבירות בתיק זה נע בין מספר חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד ל-10 חודשי מאסר, ואולם עתר לחרוג ממתחם הענישה ההולם בשל שיקול השיקום.

נטען כי הנאשמת ביצעה את העבירות בגיל 22, ואילו כיום היא ניצבת לפני תחילת ההתמחות במשפטים. היא ביצעה את העבירות מתוך פיתוי לכסף מהיר וקל אשר היווה פתרון לבעיותיה הכלכליות, שעה שהוריה נקלעו לקשיים כלכליים ובהיעדר מקורות תמיכה התקשתה לעמוד בשכר הלימוד. כן פורטו בפניי נסיבות אישיות אשר הביאו את הנאשמת למשבר, ואשר מפאת פרטיותה לא יצוינו במסגרת גזר הדין.

ב"כ הנאשמת טען כי הנאשמת נעדרת עבר פלילי, וחלף זמן רב מעת ביצוע העבירות. כן נטען כי העונש שיושט עליה עלול לפגוע אף באביה הסובל ממצב בריאותי לקוי, ואשר הנאשמת מתגוררת עמו ומסייעת לו.

ב"כ הנאשמת חלק על טיעון המאשימה בכל הנוגע ליחס שבין 2 הנאשמות, וכן התנגד לטיעון המאשימה בכל הנוגע לתיק אחר המתנהל כנגד הנאשמת בגין נהיגה בשכרות. עם זאת טען אף הוא טענות בנוגע ליחס שבין 2 הנאשמות.

נטען כי הנאשמת הודתה וחסכה בזמן שיפוטי, נוטלת אחריות על מעשיה ועושה מאמצים לחזור למוטב. היא התקבלה לתוכנית שיקום בשירות המבחן, והשתתפה ב-4 מפגשים.

ב"כ הנאשמת עתר לאפשר לנאשמת להתחיל בהתמחות, ולהותיר את עברה הבעייתית מאחוריה, וטען כי ההליך המשפטי מהווה גורם מרתיע עבור הנאשמת ובמסגרתו הפנימה את חומרת העבירות. לפיכך עתר לאמץ את המלצת שירות המבחן ולהשית על הנאשמת שירות לתועלת הציבור, צו מבחן למשך שנה, ופיצוי.

5. **לעונש העידו אחיה ואמה של הנאשמת.** אחיה של הנאשמת, עו"ד במקצועו, ואמה, טענו כי הנאשמת נמצאת כיום במקום אחר, והביעו תקווה כי עברה לא יהווה עבורה מכשול.

6. **הנאשמת, בדברה לעונש,** טענה כי הבינה את טעותה, כי חלף זמן מאז ביצוע העבירות, וכי היא מבקשת להתחיל בדרך חדשה.

דין וגזירת הדין

7. עקרון ההלימה הינו העיקרון המנחה בהתאם לס' 40 לחוק. בקביעת מתחם העונש ההולם על בית המשפט להתחשב בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות בהן הורשעה הנאשמת, במידת הפגיעה בערכים, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

הערכים החברתיים אשר נפגעו בעקבות ביצוע העבירות על ידי הנאשמת הינם הזכות להגנה מפני פגיעה בכבוד, בגוף ובנפש. העבירות אותן ביצעה הנאשמת מבוצעות ככלל תוך ניצול נשים ועשיית רווחים על חשבון גופן, לשם בצע כסף ותוך הפרת החוק.

בית המשפט העליון ביטא את סלידתו מביצוע עבירות כגון דא בע"פ 3520/91 הלנה תורג'מן נ' מדינת ישראל, בקובעו:

"סרסרות למעשי זנות היא מן המכוערים שבמעשי אדם. מעשים מכוערים עושים אנשים מכוערים, פאראזיטים אנושיים - שמא נאמר תת אנושיים - שהמחוקק הורנו כי יש וראוי להיפרע מהם."

בסוג עבירות כזה מן הראוי כי יוענק בכורה לאינטרס הציבורי ולשיקולי מניעה והרתעה.

8. **באשר לנסיבות ביצוע העבירה,** הרי שלביצוע העבירות קדם תכנון מצד הנאשמת, אשר ביחד עם נאשמת 2 שכרה את המקום, ערכה את סידור העבודה וכן הדריכה והנחתה את העובדות.

הנאשמת שבה לבצע את העבירות בהן הודתה פעם אחר פעם, 12 פעמים, לאחר פשיטות המשטרה וחקירתה. אין המדובר במעידה חד פעמית אלא בחזרה מושכלת ולאחר בחירה של הנאשמת שלא לחדול מביצוע

המעשים. בכך יש כדי ללמד על העדר מורא מפני החוק, וכי אין בגורמי אכיפת החוק כדי להרתיעה בדרכה להשגת רווח מהיר וקל. לא למותר לציין כי הנאשמת היתה באותה תקופה סטודנטית למשפטים, והבינה היטב את משמעות חקירתה במשטרה ומשמעות הפשיטות המשטרתיות על הדירה. אף כאשר סילקה נאשמת 2 ידיה מהדירה, המשיכה הנאשמת להפעיל את הדירה ולסרסר בנשים. לפיכך, הפגיעה בערכים המוגנים ובאינטרס הציבורי הינה במידה גבוהה.

יצוין כי באשר ליחס שבין הנאשמות, מקבלת אני את טעוני ב"כ הנאשמת כי כתב האישום אינו מעניק בכורה לנאשמת שבפניי על פני הנאשמת האחרת. סעיף 40 לחוק קובע כי הצדדים אינם יכולים לעשות שימוש בפרטים ובעובדות אשר לא נכללו בכתב האישום, וכי על כתב האישום לכלול את כל הנסיבות והעובדות הרלוונטיות (לענין זה ר' את ע"פ 1569/13 בענין

אלשיך כרים ואת ע"פ 3667/13 בענין מוחמד חטיב).

אשר על כך אין באפשרותי לקבוע כי מי מהנאשמות הינה בעלת חלק גדול יותר בביצוע העבירות, או בעלת השפעה על האחרת, כטעוני ב"כ הצדדים. בהתאם לכתב האישום המתוקן בו הודתה הנאשמת, ביצעו הנאשמות את המעשים באופן מתוכנן ובצוותא, מבלי שיש בכתב האישום כדי ללמד מי מהשתיים היתה דומיננטית יותר.

9. מדיניות הענישה הנוהגת:

א. ברע"פ 4252/07 **ניר אילת נ' מדינת ישראל**, נדחתה בקשתו של נאשם אשר הורשע בשלושה אישומים של ביצוע עבירות סרסרות והחזקת מקום לשם זנות. הוא נידון ל-8 חודשי מאסר, מאסר על תנאי וקנס בסך 25,000 ₪.

ב. ברע"פ 1976/15 **יעקב לויצקי נ' מדינת ישראל**, נדחתה בקשתו של נאשם אשר הורשע לאחר שמיעת ראיות בביצוע עבירות של סרסרות והחזקת מקום לשם זנות במשך כשבוע. בית משפט השלום קבע מתחם הנע בין מספר חודשי מאסר ל-12 חודשי מאסר בפועל, ואולם האריך 2 מאסרים מותנים שהיו תלויים כנגד הנאשם. בית המשפט המחוזי קבע כי אין בנסיבותיו האישיות של הנאשם כדי להצדיק את הארכת המאסרים המותנים, וגזר עליו 6 חודשי מאסר, תוך הפעלת המאסרים המותנים, כך שסך הכל ירצה הנאשם 12 חודשי מאסר בפועל.

10. לאחר שנדרשתי למכלול השיקולים הרלוונטיים, אני מאמצת את המתחם לו טענה ההגנה - וקובעת כי הינו החל ממספר חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, ועד 10 חודשי מאסר.

11. **בגזירת העונש בגדרי המתחם יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.** לא נעלם מעיני כי מדובר בנאשמת צעירה אשר הודתה ונטלה אחריות על מעשיה. הנאשמת התאמצה לסיים את לימודי המשפטים, וניצבת כעת בפני ההתמחות. שקלתי את הנסיבות שהשפיעו על ביצוע העבירות - ובכללן משבר אישי ומשפחתי שעברה, ואת סיוע הנאשמת כיום לאביה. בהתאם לעמדת ב"כ הנאשמת,

איני מוצאת מקום להתייחס למשפט אחר המתנהל כנגד הנאשמת, בתחום אחר, ואשר בו טרם הוכרע דינה. לפיכך נקודת המוצא הינה כי הנאשמת נעדרת הרשעות קודמות, אף כי בפניי הודתה בביצוע עבירות חוזרות ונשנות, בגין היא נותנת את הדין.

12. **תסקיר שירות המבחן** סקר את נסיבותיה האישיות של הנאשמת, ובמסגרתו צוין כי הנאשמת אינה עובדת בשנים האחרונות. הנאשמת הסבירה את ביצוע העבודות במצוקה כלכלית במהלך לימודי המשפטים, בעטיה התקשתה לשלם את שכר הלימוד וחטיפה מקורות פרנסה מהירים וקלים. כן סיפרה כי התקשתה לעמוד בדרישות האקדמיות והזניחה את לימודיה עד להפסקתם. לדבריה ידעה כי מדובר בעבירה על החוק אך התקשתה להפעיל שיקול דעת בשל סכומי הכסף הגבוהים אותם הרוויחה.

שירות המבחן התרשם כי הנאשמת בעלת נטייה למתוח גבולות ולנהוג באופן מרדני כלפי גורמי סמכות, ונעה בין ניסיון להתנהל בהתאם לנורמות חברתיות לבין הפגנת התנהגויות פורצות גבול. הנאשמת נוטה להתנהגות הרסנית, אימצה דפוסי התנהגות שוליים, ופיתחה תפיסה בעייתית ביחס לחוק. לצד זאת נמצא כי להליך המשפטי השפעה מרתיעה, וכי הנאשמת הפנימה את חומרת העבירות וערכה שינוי בחייה. היא מתחילה לגלות מודעות ראשונית לבעייתיות בהתנהלותה ובהתמודדותה עם קשיים והביעה רצון להתנהלות נורמטיבית. נוכח הבעת המוטיבציה לטיפול ולרכישת כלים ומיומנויות להתמודדות עם מצוקותיה, וכן כוונתה להתחיל בהתמחות, הומלץ לשקול בחיוב הימנעות מהרשעה, להטיל על הנאשמת של"צ, ולהעמידה במבחן למשך שנה.

אחידות הענישה

13. נאשמת 2 הורשעה בהתאם להודאתה בכתב האישום נשוא תיק זה בעשרה אישומים המשותפים לה ולנאשמת שבפניי. כן הודתה ב-2 כתבי אישום נוספים הנושאים עבירות זהות, ובסך הכל נידונה בגין ביצוע שלוש עשרה עבירות סרסרות וניהול מקום לשם זנות. יוזכר כי הנאשמת שלפניי הודתה בביצוע 12 עבירות, ולפיכך איני מוצאת כי יש הבחנה של ממש בין השתיים בכל הנוגע לכמות העבירות אותן עברו.

נאשמת 2 נידונה בחודש אוקטובר 2014, קרי לפני כ-9 חודשים, בהסכמה, ל-6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסר על תנאי וקנס סמלי בן 500 ₪, לאור מצבה הכלכלי. ברקע ההסדר נטען כי עמדו קשיים ראייתיים, מצב רפואי של הנאשמת, מצב כלכלי, והעובדה כי מ-2010 לא נפתחו לנאשמת תיקים חדשים.

סוגיית ההרשעה

14. נוכח המלצת התסקיר, עתר ב"כ הנאשמת להימנע מהרשעתה. ההלכה הינה כי משמצא בית המשפט כי נאשם ביצע את העבירה המיוחסת לו, יורשע הנאשם בדין. רק במקרים חריגים ובנסיבות יוצאות דופן יימנע בית המשפט מהרשעה, מקרים בהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרת העבירה. לשם כך יש לבחון התקיימותם של שני תנאים במצטבר; ראשית יש לבחון האם סוג העבירה מאפשר להימנע מהרשעה מבלי שתיווצר פגיעה משמעותית בשיקולי ענישה נוספים, ושנית יש לבחון האם ההרשעה תפגע פגיעה חמורה בשיקומו של הנאשם (ר' **ע"פ 2083/96 תמר כתב נ'** עמוד 5).

מדינת ישראל, רע"פ 3589/14 שרון לוזון נ' מדינת ישראל ורע"פ 7224/14 משה פרנסקי נ' מדינת ישראל).

באשר לסוג העבירה, הרי שבתי המשפט עמדו לאורך השנים על הסלידה והכיעור שיש בעבירות של סרסרות וניהול מקום לשם זנות, המנצלות מצוקתן של נשים ופוגעות בכבודן ובגופן. **בעניינו מדובר בריבוי מקרים, שנים עשר אירועים שונים בהם הנאשמת שבה וביצעה את העבירות, בהיותה סטודנטית למשפטים, כשהיא מודעת לכך שהיא מפרה את החוק, וחרף פשיטות משטרתיות מרובות, בחרה שוב ושוב להמשיך לנהל בית בושת ולסרסר בנשים, תוך הפקת רווחים מהשימוש בגופן, ותוך הפגנת זלזול מתמשך ובוטה בשלטון החוק. הדברים חמורים שבעתיים שעה שמדובר בסטודנטית למשפטים, המבקשת כעת את התחשבות בית המשפט על מנת שתוכל להתחיל בהתמחות ולשמש כעורכת דין בישראל.**

אף בבחינת התנאי השני לצורך אי הרשעה נמצא כי הנאשמת אינה עומדת בתנאיו. הנחת המוצא הינה כי הרשעה מעצם טיבה מהווה כתם ואות קין. אלא שכדי שלא להרשיע נאשם יש להוכיח נזק קשה וקונקרטי הצפוי כתוצאה מההרשעה ואין להסתפק בנזק ערטילאי (פס"ד לוזון ופרנסקי).

בחינת השפעת ההרשעה על הנאשמת מלמדת כי אין זה מחוייב המציאות שהרשעתה תשלול ממנה את האפשרות להתחיל בהתמחות, שכן החוק מקנה ללשכת עוה"ד שיקול דעת בענין זה. חוק לשכת עורכי הדין, התשכ"א-1961 קובע בסעיף 27 כי:

"הלשכה רשאית, לאחר שנתנה למועמד הזדמנות לטעון טענותיו לפניה, שלא לרשמו כמתמחה על אף כשירותו לפי סעיף 26, אם נתגלו עובדות שלאורן סבורה הלשכה שהמועמד אינו ראוי לשמש עורך דין. סירבה הלשכה לרשום מתמחה, תודיע למועמד את נימוקיה בכתב."

שיקול הדעת של הלשכה מצוי גם בסעיף 44(א)(1) לחוק;

"44. (א) הלשכה רשאית, לאחר שנתנה למועמד הזדמנות לטעון טענותיו לפניה, שלא לקבלו כחבר הלשכה, על אף כשירותו -

(1) אם המועמד הורשע בעבירה פלילית שיש בה, בנסיבות הענין, משום קלון, והלשכה סבורה שלאור הרשעה זו אין הוא ראוי לשמש עורך דין;"

ברוח זו נקבע במקרים אחרים בהם נידונו ענייניהם של סטודנטים למשפטים או עו"ד, כי לא הוכח כי ההרשעה תחסום דרכם מהתמחות (ר' ת"פ (שלום ירושלים) 35021-02-13 בענין פלוני, ות"פ (שלום פ"ת) 24241-10-10 בענין מאיר גרבר).

מכאן, שהרשעה בדין אינה גוררת מניה וביה פסילה אוטומטית ממועמד להירשם כמתמחה או להתקבל כחבר הלשכה, וההחלטה נתונה לשיקול דעת הלשכה. לפיכך לא הוכח נזק קונקרטי לנאשמת באם תורשע.

ברע"פ 6137/06 בענין מיכאל זיס, נקבע -

"לא ניתן להימנע מהרשעה רק על מנת שהמבקש יוכל לעסוק במקצוע המציב משוכות אתיות למבקשים לעסוק בו. משוכות אלו נועדו להגן על הציבור ולשמור על צביונו של המקצוע וטוהר מידותיו. קיומן של משוכות אלו אינו נימוק לאי הרשעה."

הגם שבאותו ענין נידונה הרשעתו של רופא - יפים הדברים גם למקצוע עריכת הדין.

תסקיר שירות המבחן המליץ כאמור לשקול שלא להרשיע את הנאשמת. אלא ששירות המבחן בוחן את האינטרס של הנאשם שבפניו בלבד, בעוד שעל בית המשפט לשקול גם את האינטרס הציבורי ושיקולים רחבים אחרים. יתרה מכך, ובאופן פרטני - עיון בתסקיר מלמד כי תפיסתה של הנאשמת בעייתית בכל הנוגע לגורמי אכיפת החוק וכי היא מגלה מודעות ראשונית בלבד לבעייתיות שבהתנהגותה. גם בנתון זה יש כדי להשפיע על בחינת בקשת הנאשמת שלא להרשיעה.

אין די בהבעת רצון לשינוי כדי להצדיק אי הרשעה. יצוין כי **אף התנהלות הנאשמת לאורך ההליך המשפטי לא לימדה על שינוי דרכיה והפנמת כללי התנהגות מקובלים**. כמצוין לעיל, עונשה של שותפתה נגזר לפני חודשים ארוכים. עונשה של הנאשמת שלפני נגזר רק עתה מאחר שבהתנהלותה עיכבה את קידום ההליך-הוצאו כנגדה מספר צווי הבאה, והיא לא התייצבה לדיונים מרובים, ואף בפני הממונה על עבודות השירות בעת שזומנה אליו לראשונה. לפיכך, אין בהתמשכות ההליך כדי לשמש כנסיבה לקולא. נהפוך הוא - יש בו כדי ללמד על חוסר ההפנמה של הנאשמת את חומרת מצבה ואת המצופה ממנה - בוודאי כאשר עסקין במי שמבקשת להתחיל התמחות במשפטים בעוד כחודש.

סיכום של דבר

15. לאחר ששקלתי את כל השיקולים באתי לכלל מסקנה כיאין בנסיבות המקלות שהובאו בפניי כדי להצדיק חריגה ממתחם העונש ההולם. הנאשמת אמנם ניצבת בתחילת דרכה המקצועית; אלא שההקלה בעונש מצויה כבר בהסדר שבין הצדדים, במסגרתו לא ימוצה הדין עם הנאשמת ולא יוטל עליה מאסר ממש.

חומרת העבירות אותן ביצעה הנאשמת, חזרתה על המעשים שוב ושוב, דפוסי התנהגותה השוליים ועמדותיה הבעייתיות כלפי גורמי אכיפת החוק כפי שפורטו בתסקיר, בהיותה סטודנטית למשפטים, יש בהם כדי לחייב את העדפת האינטרס הציבורי על פני אינטרס הנאשמת, ולפיכך יש מקום להרשיעה ולהשית עליה ענישה של ממש. כך גם מחייב עקרון אחידות הענישה. אלמלא עקרון אחידות הענישה, היתה ראויה הנאשמת לקנס גבוה עשרות מונים מזה לו תידון, נוכח מטרת ביצוע העבירה שהינה כלכלית, ונוכח התמשכות ההליכים ובזבוז הזמן השיפוטי לו גרמה. אך מתוך התחשבות בנאשמת ובנסיבותיה לא אטיל עליה קנס גבוה מזה אשר נגזר על הנאשמת הנוספת.

אשר על כן אני מרשיעה את הנאשמת וגוזרת עליה את העונשים הבאים:

א. 6 חודשי מאסר בפועל אשר ירוצו בדרך של עבודות שירות בהתאם לחוות דעת הממונה או בכל מקום לפי קביעת הממונה.

הנאשמת תתייצב לריצוי עונשה ב-13.10.15 בשעה 8:30 במפקדת מחוז מרכז של הממונה על עבודות השירות.

ב. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים לבל תעבור עבירה בה הורשעה.

ג. קנס בסך 500 ₪ או 5 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד לתאריך 1.9.15.

עמוד 7

העתק גזר הדין יועבר לשירות המבחן ולממונה על עבודות השירות.

זכות ערעור בתוך 45 ימים לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, י' אב תשע"ה, 26 יולי 2015, בנוכחות הצדדים.